

vicissitudo gratissima rerum omnium continentibus sit, cur
 habentur & merces, qui magna, et mirabilis in tempore vi-
 cissitudinis efficiuntur & laude dignos conferunt? nam qui
 dulcissimos arboris fructus amat, quomodo radicem solam, sibi
 amaram a trunco abscindendam posse percipiat? Jam
 maxime cum malatio, teste Alberto Magno & sicut nesci
 est contrario in contrarium, quanto tristitia exiens apparet, tanto
 facerior affas iterum dulcescit, quanto aurora, dulciorque
 in tuo sereno desiderio illa exstiterit, tanto maiori cum
 volubilitate illis redeunte vere, et ac reflexe ferre rerum
 naturam percipieris, hinc tempore vicissitudinis fiet,
 ut nec fastidium in ista, nec in illa cruciatum, quod
 semper sine dulcedine unquam senties. His siquidem vicissitudines
 quo acerbiores videntur, eo in fine dulciores inundationes,
 homini novarum rerum avido videri solent. Prætorum
 principum, qui ipsam terram dominam et gloriosam videntur
 Romam gloriosissime sua triumphata eloquentia suis
 testibus habere desideratis, qui sibi potius exorant,
 gravissimam consilium, ac imperatorum potentissimam decus
 ac gloria, etiam unius solius populi, totius denique patrie
 salutem ac columnam fore. tamen in hac si quatenus
 felicitate, haec illis videntur, et vicissitudo tristissima
 eis admodum longe felicitatem redderet. audire quis dulcissimi
 gloriosos, tales post crebras, iterumque respicitur sibi
 fortunatos gravissimos, viris ut volente, exultant et admirantur
 attendentibus antilex intonantibus; Et si nihil est homini
 magis optandum, quam prospera, aequabilis, perpetuaque